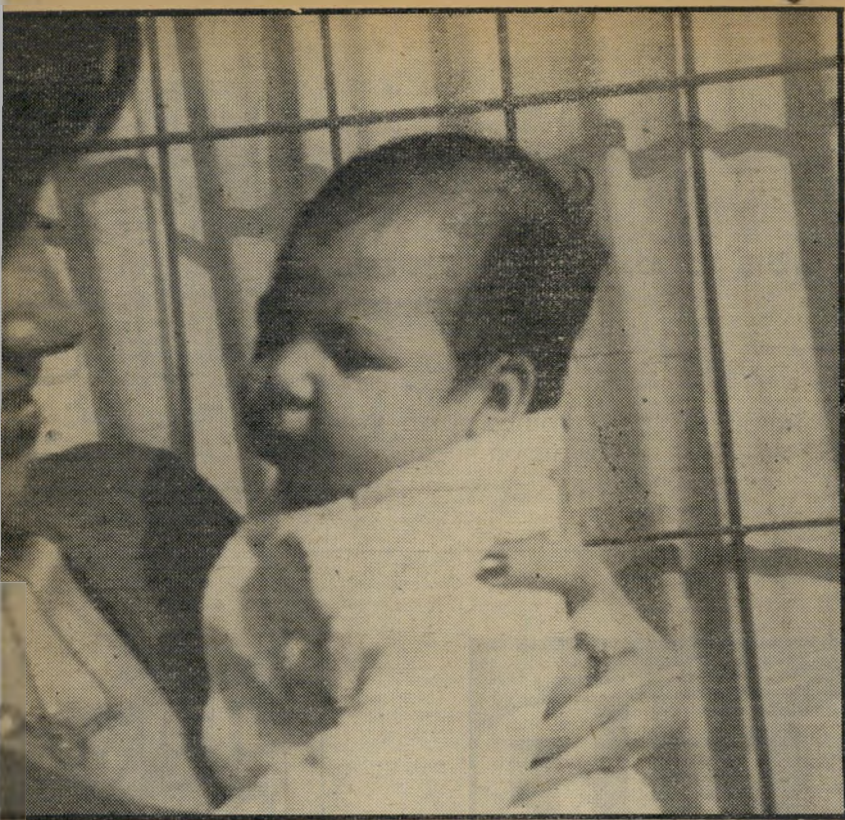


מעגל הגיר הלונדוני



סוואלדאנה וניקול התינוקות
"בכתה בכי איום"

למחרת ואקא אותה משם. נתתי לניקול שרשרת זהב שעליה היה כתוב שמה. את השרשרת הזאת הזמנתי ביום שבו נולדה. מייד טילפנתי לפאריס וסיפרתי לארמנד מה שקרה. הייתי בטוחה שלמחרת אסדר את עניין התעודות, ובערב אחזור לפאריס.

חשבתי שהכל ילך חלק, ושהכי הרבה אצטרך לשלם סכום כסף בשביל הזמן שניקול שהתה במוסד ההוא.

ברתי לה שאני אמה של ניקול. היא הכניסה אותי למיסדרון, ואמרה לי לחכות. אחריכך ניגשה אלי אשה אנגליה, ש"אמרה שהיא אינה יכולה לעזור לי, ואס"רה עלי לקחת את ניקול.

ביקשתי לראות את הילדה שלי. אחרי שהתחננתי ובכיתי הסכימה המנהלת וה"ר בילה אותי לחדר, שם ראו כמה ילדים את הדרכון שלי, שבו רשומה ניקול כי ילדה של יסבה עם הגב אלי. קראי

חבילה. שאותה אמורה היתה לתת לחבר אחר שהמתין בתחנת הרכבת של דיסלי דורף.

אנשי מישטרת הגבולות עלו על הרכב בת ערכו חיפוש אצל הנוסעים. בתיך שנמסר לסוואלדאנה נמצאו אקדח חדש ו-16 כדורים. היא הורדה מהרכבת, הואש"מה בנשיאת נשק ללא רישיון ונשפטה לשישה חודשי מאסר-בפועל.

התינוקות, ניקול, נשארה אצל ידיד ה"מישפחה מרדכי אוהנה, שהבטיח לטפל בה היטב. כאשר היתה סוואלדאנה בכלא הגרמני, ביקשה, לדבריה, מאנשי השגרירות הישראלית לדאוג לילדתה. היא טוענת שהיא לא הצליחה ליצור קשר עם בעלה ארמנד, שנמצא בפאריס. רק לאחר חודש וחצי נודע לו שאשתו יושבת בכלא ה"גרמני.

ארמנד נסע ללונדון ליומיים. הוא פגש את מרדכי אוהנה ושאל אותו היכן הילדה. אוהנה הסביר לו שהילדה נמצאת עם חברה שלו, אצל קרוביה. ארמנד לא

סוואלדאנה וארמנד אוהיון יושבים בדירתם המפוארת בת חמשת החדרים בהדריוסף שליד תל-אביב. הם מגדלים שני כלבי פודל ננסיים, כסופי פרווה, ננסי וג'ימי. זה עתה קיבלו בנייהזוג אוהיון מיכתב מלישכת הסעד בצ'לסי, לונדון, לפיו הם מתבקשים לוותר על בתם היחידה, ניקול, שנולדה לפני שמונה שנים בישראל. סוואלדאנה וארמנד אינם מעלים על דעתם לוותר על ניקול. הם מאיימים להתאבד, אם לא תוחזר אליהם.

המישפחה שאימצה את ניקול בלונדון, היא מישפחה יהודית, שלה שלושה ילדים. ניקול נמצאת בביתם כבר ארבע שנים, מאז הופיעה מודעה בעיתון "ג'ואיש כרוניקל", שחיפשה מישפחה מאמצת לניקול.

בתצהיר שהגישה המישפחה האנגלית, מפרטות טענותיה:

אנו מבינים כי באותה תקופה, דצמבר 1975, עזבו הוריה של ניקול את אנגליה, והיא הושארה ברשות ידידים. ב-3 בפבר

בתם של סוואלדאנה וארמנד אוהיון אומצה על-ידי מישפחה אנגלית ללא הסכמתם. הם מאיימים להתאבד ולקחת אתם את האחראים לאסון!

במישרד, בבוקר, סירבו לתת לי תעודות, וביקשו שאסע לביתי בפאריס, ולשם ישלחו לי את התעודות. הם בעניין הילדה. בוקר אחד הופיעה אצלנו אשה שהסבירה ששלחו אותה מהשירות הסוציאלי הבריטי, כדי לראות באיזה תנאים אנחנו גרים. גרנו אז בקומה ה-12 ב"בית מפואר בן 30 קומות, כשהיא ראתה זאת היא התפלאה מאוד, ואמרה שהעניין בטח יסודר, ומהר מאוד נקבל בחזרה את הבת שלנו.

הבנתי שהיא המנהלת, ושאלה אותי מה אני רוצה, ומי אני. האשה התפלאה כש"אמרתי לה שאני אמה של ניקול. היא הודתה שיש במוסד ילדה בשם כזה, אך היא יתומה שהוריה נעלמו. נדהמתי. מייד הוצאתי את כל התעודות של הילדה, וגם את הדרכון שלי, שבו רשומה ניקול כי בתי. כשראתה המנהלת את הדרכון היא

דאג. הוא חזר לפאריס. במשך השבועות הבאים, אמר ארמנד, הוא טילפן ללונדון מדי יום, כדי לשאול לשלום הילדה. נאמר לו שהכל בסדר. חודש אחרי ביקורו ב"לונדון, ביקש ארמנד מאוהנה להביא אליו את הילדה לפאריס. ארמנד התחמק, ודחה את מועד הבאת הילדה משבוע לשבוע. בינתיים השתחררה סוואלדאנה מהכלא

ואר 1976 ביקשו ידידים אלה שניקול תימסר להשגחה על-פי סעיף 1 לפקודת הילדים משנת 1948. על-פי סעיף זה ה"ת קבלה ניקול בבית-המחסה של קנסינג' טון וצ'לסי, ברחוב אוקלי 94.

עובדים סוציאליים ניסו ליצור קשר עם הוריה — ולבסוף התברר כי שניהם נמצאו בכלא הגרמני, בעיקבות כך, וכתוצאה מכך, ניסו העובדים הסוציאליים למצוא פיתרון (בכוונה להביא לשיקום הילדה), ובכלל זה שקלו אפשרות להעברת הילדה לישראל. הם לא זכו בשיחות פעולה...

„לוותר על הבת“

בסעתי לפאריס וחיכיתי להזמנה בי עניין הילדה. בוקר אחד הופיעה אצלנו נסעתי לפאריס וחיכיתי להזמנה מלונדון בעניין הילדה. בוקר אחד הופיעה אצלנו אשה שהסבירה ששלחו אותה מהשירות הסוציאלי הבריטי, כדי לראות באיזה תנאים אנחנו גרים. גרנו אז בקומה ה-12 ב"בית מפואר בן 30 קומות, כשהיא ראתה זאת היא התפלאה מאוד, ואמרה שהעניין בטח יסודר, ומהר מאוד נקבל בחזרה את הבת שלנו.



סוואלדאנה וארמנד אוהיון
עדיין מקווים

פתאום קיבלתי הזמנה מבית-המישפט בלונדון, נסעתי לשם, וחקרו אותי במשך שמונה שעות חקירת שתי-וערב. התרגשתי ובכיתי, עכשיו הייתי כבר בטוחה ש"אקבל את הילדה.

לפני ארבע שנים עזבנו את כל העסקים בפאריס וחזרנו לישראל. פנינו לכל הגורמים הציבוריים שהכרנו. כתבנו לרבנים, וכתבנו ללישכה הסוציאלית בלונדון, ו"אימנו שאם הילדה לא תחזור אלינו נ"אבד.

והשבוע קיבלנו את המיכתב שבו מבקשים מאיתנו לוותר על הבת שלנו ולתת אותה לאימוץ. למישפחה ההיא יש שלושה בנים, אנחנו לא מבינים כלום. אנחנו נתאבד וניקח את כל האחראים לאסון איתנו.

היום הם יושבים בדירה המרווחת ב"הדריוסף. שני כלבי הפודל רובצים על המיטה שהוכנה למען ניקול. בחדר הילדים, סוואלדאנה וארמנד מקווים עדיין ש"בתם תחזור אליהם. נלכמו אדווה

תי לה: "ניקול, ניקול." והיא הסתובבה ואמרה באנגלית לילד שישב לידה: "או אמא שלי" ורצה אלי.

הרמתי אותה ונשכתי אותה. ישבנו יחד כשעה וחצי. אחריכך ביקשו ממני לעזוב, והסבירו לי שלא אוכל לקחת את הילדה שלי עד שאביא תעודה מבית מישפט אנגלי, שמאשרת שניקול היא בתי.

יצאתי משם בבכי גורא. הילדה רצה אחרי עד לדלת ובכתה. הבטחתי לה שאחזור

ונסעה לפאריס, שם פגשה את בעלה. כאשר סיפר לה מה התרחש, החליטה לנסוע מייד ללונדון.

היא הפתיעה את מרדכי אוהנה בביתו. הוא ניסה להתחמק, אך לבסוף נתן לה את כתובתה של הילדה.

סוואלדאנה מספרת:

נסעתי לכתובת שקיבלתי. ראיתי בית רגיל באיזור צ'לסי. דפקתי בדלת ואשה כושית פתחה לי. היא שאלה מי אני, והס"ר

לבניהזוג אוהיון יש גירסה אחרת. הם מזועזעים. לדבריהם, הם מנסים להחזיר אליהם את בתם מזה חמש שנים, ללא הצלחה. עכשיו, כשהגיע המיכתב מ"לונדון, הם זועמים. לדבריהם, נגנבו דר"כוגיהם, והם אינם יכולים לנסוע ללונדון. ארמנד אוהיון אומר:

"אם בית המישפט האנגלי לא יחזיר לנו את הילדה, שהיא הדם שלנו, יקרה אסון גדול. אשתי ואני נתאבד ואני אקח גם את אלה שאחראים לאסון ביחד איתי. אין לנו לא חגים ולא שבתות. אין לנו חיים בכלל. אשתי כבר עשתה שש הפלות מאז שלקחו לנו את הילדה. אנחנו רוצים קר"דם כל את ניקול."

מאסר בגרמניה

הסיפור התחיל בלונדון לפני כחמש שנים, כשהיתה ניקול תינוקת בת שלוש. סוואלדאנה וארמנד אוהיון שהו אז בבירה הבריטית בדירת יידים, מרדכי אוהנה. ארמנד נאלץ אז לנסוע לפאריס. הוא התגורר שם והיה שותף בעסק מישפחתי של ייבוא בגדים. יחד עם ארבעה מעשרת אחיו הגרים בפאריס.

סוואלדאנה מספרת שנסעה לגרמניה כדי לפגוש את אחיה. היא הגיעה לשם, ועמדה לחזור לאנגליה ברכבת שעברה דרך הולנד. בתחנת רכבת בגבול גרמניה פגשה חברה, שלדבריה מסרה לה